

szemlélteti, hogy a panaszcselkvés narratív mintázatai mellett olyan képzetek is megfogalmazódnak a versben, melynek során a remény társas vonzatai is érzékelhetővé válnak.

Ugyanennek a performatív gondolatnak a nyomvonalán halad a másik klasszikus modern költemény, a *Kocsi-út az éjszakában* értelmezése is. A fragmentaritás kortárs újraértelmezése mellett az elemzés újszerűségét az adja, hogy egyik jellemző vonását a szöveg beszélőjének pluralitásában látja. A verstér multiperspektivikus szerkesztése folytán ugyanis a költemény alanya „*kilép az önreflexivitás köréből, és énen túli érvényességre tesz szert.*” A vers szcenikáját az ént eltávolító és a közelbe helyező gesztusok egyaránt alakítják, létrehozva ezzel a választó többféle lehetőségét. Az útonlét nyitottságának, határtalanságának érzékeltetésével együtt, Faragó Kornélia versértelmezése fenntartja annak a lehetőségét is, hogy az éjszaka közepén falhangzó lárma nem más, mint a többiek hangja, vagyis a szubjektum a látszat ellenére útközben sem marad teljesen magára.

E személyközi dimenziói a térképzeteknek kitörölhetetlenül rétegződnek egymásra Faragó Kornélia írásaiban, gazdagon kiteljesítve a teoretikus igényt, hogy a szimbolikus helyek többes identitást, történetiséget és heterotópiákat kelthetnek életre.

MUZSNAY ÁKOS: NAPHIMNUSZ